

Виктор и странният кон

- Къде ли са сега? – запита се Мама над една голяма карта на Африка.
- Вероятно първо ще минат през на Лъва ловните полета, а после ще се придвижат към Водопадите Виктория! Ето, могат да минат оттук така, после тук да завият! – дядо Венц очерта един дъгообразен маршрут.
- Това е дълъг път, ще им трябват провизии! Добре, че се сетих поне да им пъкна чинията със сандвичите! Ами после? – съкрушаваше се баба Скорпа.
- Все ще намерят нещо, макар че аз доста бих помислил преди да ям всичко, което ми се изпречи на пътя, - успокои я Таткото.

Виктор и Лъва бяха изправени пред точно същата дилема. Наистина първата им спирка беше родната тревиста равнина на Лъва и той гордо се беше отправил на лов в здрача. И успешно беше довлъкъл нещо. Оставаше пътешествениците да определят какво всъщност представляваше уловът.

- Ако се гледа отпред – чиста зебра си е! Виж само тези характерни ленти! – Лъвът посочи проснатото животно.
- Но лентите свършват в средата на тумбака му! И освен това не е черно с бяло, а кремаво и крем-кафе! - Виктор внимаваше как заобикаля звяра, защото Лъвът само го беше зашеметил. Нямахме смисъл да се убива нещо, което не става за ядене. Никой не трепе голи охлюви, освен ако не си отбранява градинските цветя.
- Остави, ами краката му са целите бели, все едно си е обуло дълги чорапи! Никога не съм виждал такова нещо, все едно е пазъл, съставен от поне три други животни! Но препуска като кон, това можеш да бъдеш сигурен! И рита като кон! – Лъвът потри една синка на предната си лапа.
- Дори в нашия куклен театър не сме имали такова нещо. Имахме една карирана зебра, но това не беше странно режисьорско решение, а недостиг на раиран плат... – Розовият Заек също не си спомняше да е виждал копитно от този вид.
- Знаеш ли, дай да хапнем по един сандвич, после ще му дръпнем един сън, а това нещо ще го разгледаме по-обстойно утре на светло! – Виктор сплете едно въже от суха трева от наръча, който Розовият Заек си беше донесъл за вечеря и върза зеброконя за локомотивчето. Лъвът донесе по един сандвич и отиде за вода от близкото поточе, докато Виктор нахрани Пиф-Паф с пресни въглища от драка. След вечеря Лъвът и Виктор си измиха зъбите и си легнаха във вагончето и всички заспаха под равномерния шум от парата в локомотива.

На следващата сутрин пътешествениците бяха разбудени от смеха на Пуф-Паф.

- Спри, не мога повече! - хихикаше локомотивчето. – Спри да скачаш, че това въже гъделичка. Ако искаш да се освободиш, можеше досега просто да го прегризеш.
- Не ми пречи въжетото, - изцвили непознатото животно. – Но трябва да се прави гимнастика, за да съм във форма, иначе снощи нещо ме гонеше и едва не ме настигна!

- Какво значи „едва не ме настигна!“ – обиди се Лъвът. – А кой те довлече до тук и те върза? Хайде, върза те Виктор, но аз не само те настигнах, ами и те цапнах!
 - Ох, ти ли си бил? Аз не виждам добре в тъмното, то аз и на светло не виждам кой знае колко, щото онзи ден си загубих слънчевите очила. Помислих, че съм се фраснал в някой клон.
 - Пак си помисли! Да виждаш някъде наоколо клони? – Лъвът обгърна с жест тревистата местност.
 - Верно няма! Заблудил съм се! Пак ще стане като едно време!
 - А какво е станало едно време? – Розовият Заек много обичаше да му се разказват истории.
 - Ако може обаче да почнеш от сегашното време и да ни кажеш какво си, - помоли Виктор, който свали самоделното ласо.
 - Квага!
 - Не се казва „квага“, а „кавга“, и защо веднага искаш да се караш? Магарешки инат, що ли? – на Лъва още не му беше минало за настигането.
 - Не, магарешкият инат е отделно, то ест не е много отделно, но на мен името ми е Хенри, а по вид съм квага и така си изглеждам.
 - Такова животно няма! – сериозно каза Розовият Заек.
 - Вече няма, но пак ще има! Аз съм един от пилотния проект за възстановяване на вида. Като се вземе едно земагаре и се кръстоса със зеброкон – и току виж се получи нещо, което прилича на старата квага. Иначе нашият род е бил изстребен още през деветнайсти век. Останали тук-там някоя и друга квагозебра или зеброквага, или квагозеброкон, има и няколко квагомагарета, има и квагоконе, ама те съвсем рядко се срещат.
 - Слушай, започна да ми се кваговие квагосвят от тези всичките ти роднини. Ти казваш, че зебрите са ти братовчеди, но те са черно с бяло целите, а ти само отпред имаш райета, и то като на карамелена торта с ванилов крем!
 - Това е защото аз съм квага албинос! Ето, заставам в анфас, така изглеждам чисто зебра албинос, до върха на розовия си нос. Сега в профил, райетата ми свършват точно на средата, нататък почва конската ми част, - Хенри определено се гордееше с вида си.
 - А белите чорапки от кого са? – недоверчиво попита Лъвът.
 - Ах, за тях и исках да ви разкажа историята от едно време! – въздъхна квагата и задвжака въжето си. – Тази трева не трябва да се яде в големи количества, че предизвиква видения.
 - Ти не се отвличай, разказвай, - окуражи Розовият Заек.
 - Това било много, много луни, когато в Африка имало какви ли не животни. Имало място за всички и тревата била в изобилие, и хора нямало кой знае колко. – Тук квагата погледна Виктор умолително. Той потупа раираната шия ободряващо. – Праконете тогава били изцяло бели, съвсем, съвсем! Случило се така, че една неразумна прабаба доста хапнала от тази трева, от която сте ми свили въжето, и получила видения за нещо, което нарекла с непонятните думи „от кутюр“. Виденията били потресаваци, пракобилата дълго рисувала на пясъка при дупката за водопой разни модели. Младите кобили били впечатлени и решили да бъдат в тон с модните влияния.
- Хайде, с моделите на цветя проблем нямало – цветя колкото искаш, омазваш се с нещо, после се търкаляш в ливадата и цветята сами се залепват. С чертите също нямало кой знае

какви проблеми – намираш някой огън, вадиш пръчки и рисуваш направо с въглените. Ама някой художници-приложници се увличали, въглените били горещи и за изобщо им оставало, те се нарекли зебри. Магаретата, като видели тези непотребни черти, направо се отъркаляли в пепелта, и станали сиви. Конете се боядисали чрез потапяне в езера, от които в зависимост от грунта излизали червени, кафяви, даже черни. Ако преди това се били търкаляли в цветята – можело да станат и на ябълки, най-добре се вижда на сивите коне. Но имало и някои ездитно-копитни, които решили да бъдат крайно екстравагантни. Те се търкаляли в тревите ту напречно, ту надлъжно, обменяли си информация къде какъв цвят трева расте, къде трябва да се потапяш, та да се залепи най-добре тревата, но без да се оцветява, и други подобни. Резултатите наистина били потресаващи! Тези праконе станали на карета! Да, да, на карета! А такива праконе се забелязвали от километри и техните стада вежливо ги помолили да вземат да се пръждосат, че привличат туристи. Карираните праконе се обидили кръвно и избухнала голяма кавга. Но понеже тези с каретата били значително по-малко, наложило се да внемлят съвета на мнозинството и да се изселят. Те така се вбесили, че рекли, че ще отидат до края на земята и там ще останат. И вървели, вървели, вървели, докато в една снежна зима стигнали в Шотландия! Там от прекалено газене на сняг всичките декорации по краквата и коремите им се изтрили още преди да намерят при кого да се заселят. Но местните хора били толкова зарадвани! Те ужасно харесали квадратните мотиви и ги пренесли в техните си облекла, като първоначално поговорили с праконете как се кръстосват нишките.

И така онова видение на пракобилата станало реалност! Появили се шотландските поли, които се носели само от истинските мъже, а те взели също така и белите или черни „чорапи“ на праконете. Оттогава шотландският костюм не се е променял – бели или черни чорапи, пола на карета, бяла риза и още карета, да не им е студено. Обаче праконете нямали завивки и им било студено. Някои си пуснали хаер, дълги гриви и дълги опашки, и особено ако били по-малки, успявали са се присъединят към хората в каменните къщи. Тъй като тези къщи имали врати за хора, а не за коне, то хората все казвали „По-ниско, по-ниско!“ и така се появили понитата. Но те благородно решили да оставят новите карета на домакините си, особено като виждали колко тези карета радват хората.

Често от най-упоритите кавгаджии обаче се отправила обратно. По пътя отръскали карираните десени и когато стигнали до Африка, пак си били почни изцяло бели. Но тук ги чакали другите роднини, които не били съгласни разни немаркирани животни да тичат наоколо. Затова квагите, както вече им викали, взели от всеки по малко, но оставили краката бели, както при онези далечни родственици, та като се срещнат – да се познаят. Ама аз нещо се увлякох в разказване, нали щяхте да ме ядете!

- Аз нещо толкова сложно не мога да ям, магарешка Шехерезадо! – каза Лъвът. – Пък и се опасявам, че ще вземе да стане някоя авария и ще стана на карета, а кариран Лъв, това вече е нечувано. Даже в Шотландия. Мисля, че има още сандвичи, след това е време за тръгване.
- Хенри, ти така и така си се загубил, искаш ли да дойдеш с нас вместо да търчиш като гламав? – свирна с парата си Пиф-Паф.

- Ами да, ще сложим малко от тревата в ъгъла на вагончето, все ще се сместим! – каза Розовият Заек.

Хенри нямаше нищо против, и така се губел половин ден да се маже с крем против изгаряне, а във вагончето имаше сянка. И нашите приятели се отправиха към поредното си приключение.